

Кумове катання

Петро Ребро

З базару, з міста якось віз Пахом
На мотоциклі кумоньку Параску.
Сам возсідав поважно за кермом
Її ж, як панну, посадив в коляску.

— Із вітерцем прокотимося, знай,
Ти так ще не каталася ні разу!
А коли що, то ти мені гукай, —
Порадив кум і дав, як кажуть, газу.

Мов навіжений, виє, деренчить,
Мчить драндулет розгонистим проспектом.
Аж гульк — Пахому щось кума кричить,
А він: — Чекай, стоїть автоінспектор!

Ось виїжджа за місто мотоцикл.
Параска щось сказати куму хоче,
А він — маха рукою: — Кумо, цить,
Дай світлофор спокійно я проскочу!

Проскочили. Поля із краю в край.
Летить наш мотоцикл, неначе птиця
Кума кричить, а кум їй: — Зачекай,
Не проморгать би — десть тут залізниця,

Проїхали. Вже мчать якимсь селом,
За мотоциклом — куряви заграви.
Кума щось репетує, а Пахом:
— Та постривай: тут десть місток дірявий.

От знов навкруг прослалися степи.
Кума за полу шарпає Пахома.
А він її втішає: — Потерпи,
Вже тут близенько. Все розкажеш дома.

Та ось і дім. Бліда, як полотно,
Параска — геп! Одне лиш мовить встигла:

— Ми... загубили... від коляски... дно...

І я... аж із самого міста... бігла!..